

JÓDAL KÁLMÁN

Joy

A Kamenicát Péterváraddal összekötő úton, tetves éjszakai időpontban, természet-szerűen a téves sávon, teljes sebességgel.

(Mellesleg bevett, helyi, banális hagyomány.)

Kasparral, bombajó autójában.

Egy rakás pénzébe került, akár lakást is vehetett volna belőle.

Tökmindegy.

Ez az ő exprivát lélekpornó-magánügye.

Félrészezen ült a kormányhoz, hogy végre véghezvigye élete főművét.

Ami mellesleg a kutyát sem érdekli.

Nekem még innom sem kellett hozzá.

Szép kocsi, tiszta elektronika az egész.

Képtelen vagyok megjegyezni a márkáját. Ahogy már huzamosabb ideje arcokat, neveket sem. A hónapok, évszakok is rég amorf akármivé mosódtak-mosódnak össze.

Totál banális kamikáze-akció. És annyira piti semmiség, hogy nemhogy egy apró fotó, hanem feltehetőleg egy egészen rövid hír sem lesz belőle, egyetlen napilapban sem.

Persze Kasparral ezt nem közlöm, hadd higgye, hadd ábrándozzon, hogy leg-alább a halála fontos.

Ennyi baráti tapintat még szorult belém.

Saját – vagy bárki – jelentőségéről semmilyen, vagy már nagyon kevés illúzióm maradt.

Előző nap égnek álló fasszal lila habszivacs sárkányokat kergettünk sehol, a Du-na Utcában, ahol egykor annyi lemezt vásároltam.

A kedvesen villogó szemű sárkányok a fejünk fölött zizegették áttetsző, szín-pompás szárnyaikat, de nem voltak hajlandók kommunikálni velünk.

Előzőleg az Osztrák–Magyar Monarchia katonatemetőjében, már szintűgy sehol, pontosan délben, mikor műanyag tündérekre bukkanhat az emberfia, leselkedtünk kétségbeesetten, de csak néhány fogatlan vámpírral futottunk össze.

A szögesdrótba kapaszkodva gúnyosan mantrázták a jól ismert dalocska-rész-letet:

Strewn with time's dead flowers

Bereft in deathly bloom

Alone in a darkened room

The count
Bela Lugosi's dead
Undead undead undead

Két nappal korábban, egy nekromanta segítségével Klaus Nomit próbáltuk megidézni, vazzeg, tanácsért; de egy vihogó kalóz jelent meg helyette és csak kacarászott, röhögött, azt hittük, megfullad jókedvében.

Előzőleg a különféle keresőprogramokba mindenfélét belepötyögtettünk, a Woodoo-tól a Babba-Mária kultuszon át a biomezőkig, de semmi valóban használható nem akadt.

Igaz, lehet, hogy felszínesen keresgélünk.
De hát mindannyian felszínesek vagyunk, nem?
Mindegy.

Az összes lehetőség kimerítve, vonogatta Kaspar a vállát.

Most, a kocsiában hátradőlve, épp egy St. Moritzra gyújtva, igazat adok neki.

Kaspar, mielőtt lementünk volna a kocsijához, sokáig gondolkodott, vajon a „No problem”, vagy a „Keiner liebt mich” feliratú pólóját vegye-e fel a rituáléra. Végül egy Tom & Jerry-set kapott fel magára.

Az ősrög íróasztalánál, mely még az ükapjáié lehetett, vérszerződést kötöttünk.
Aztán beültünk a járműbe.

A városból kifelé menet ízléstelenül vihorásztunk, mikor egy-egy autóbuszon megláttuk a „Život je premija”^{*} reklámfeliratot.

Mindketten tudtuk, valami biztosítótársaság tenyérbemászó marketing-húzásáról van szó, semmi egyébről.

Mindegy.
Száguldás, száguldás az úton.
Hehehe.

Kaspar váratlanul lefékez, és – noha ilyesmi nem szerepelt a tervben – felszed az út mentén sorakozó önérzetes munkásnők közül egy ukrán, moldovai vagy valami hasonló prostit.

„Erősz és Thanatosz” mosolygok befelé, s noha egyáltalán nem tartom jó ötletnek ezt az improvizációt, de befogom a lepénylesőm.

Meg is bánom.

Kasparnak nem megy. Ami melleleg ebben a tudatállapotban előreláthatónak is tűnt. Pótcselekvésként azonban mintha valami teljesen agyalágyult trip kerítette volna a hatalmába: előkapja a hatlövetűjét és a lány halántékához szorítja.

– Na, azért ezt mégse! – csattanok fel. – Ez a csaj nincs benne a pakliban. Semmi köze az egészhez. Rakd csak ki szépen. Most rögtön.

Persze félrészeg, agyonstresszelt szuicid-jelöltnek (aki ráadásul még azt hiszi, fontos) hiába próbál a lelkére beszélni az ember.

* „Az élet főnyeremény”

Aki mellesleg ugyanabban a cipőben jár, csak sokkal, de sokkal fásultabb és kiégettebb.

A lány azonban, legnagyobb meglepetésemre, egy csöppet sem jön zavarba.

Mi lepődünk meg.

Ékes, a nyolcvanas éveket idéző újvidéki magyar középréteg adolescens korosztályának szlengjében beszél, minden szava iróniába mártott, majd a nyomaték kedvéért egy kézigránátot is előhalász, kihúzza a biztosítékát és elmosolyodik.

– Azt hiszitek, nem látok belétek? Még a legdédelgettebb perverzióitokat is ismerem. Meséskönyv kell nektek, taknyok.

Felrobbanunk, mint egy hibás szériás, fém-plasztik-Hi-tech-sikolyokkal dústított formatervezett, áramvonalas gázpalack.

Furcsamód, lángolva ugyan egy csipetnyit, Transformersszerű lényekké módosulván, de mégsem szűntünk meg létezni.

A prosti viasz-szerűen megolvadt arccal ismét elneveti magát, majd elnyeli a félhomály.

– Szar – sóhajt fel Kaspar.

Ebben tökéletesen egyetértünk.

Mézeskalácsházikó-Hostel tűnik elő ott, ahol két perccel ezelőtt még holtbiztosan semmi sem volt.

– Next highway? – vonom fel a szemöldököm, majd Kasparral átlépjük a küszöböt.

Belülről inkább egy néptelen, ötcsillagos dubai luxushotelra hajaz minden.

Egy darabig nézelődünk, majd helyet foglalunk. Láthatatlan kezek hordják elénk a kajákat: a ráksalátától a képviselőfánkon át a fondue-ig bármit, amit csak megkívánunk, a legeszementebb koktélokkal kombinálva.

Igyekszem minél gondtalanabb és nyugodtabb lenni, minél lazábbra venni a figurát, pedig a bensőmben a legkülönbélebb félelemrekeszek pulzálnak.

Kaspar összeráncolja a homlokát.

– Itt valami nagyon nincs rendben. Legalább egy tucat gonosz boszorkánynak kellene itt lézengenie, hogy egálban legyünk.

– Ich weiss nicht. Lehet, hogy kommandósok törnek ránk, és elvágják a torkunkat, lehet, hogy Csipkerózsika libben elénk, és meghabcsókol. De az is megtörténhet, hogy soha senki nem dugja ide a nóziját. Mindegy, nem? Faljunk – és valami érthetetlen és felfoghatatlan, lebegő szorongás kíséretében egy szelet camembert után nyúlok.

Nagyon rövid időn belül, már a töltött olajbogyókat rágcsálva sikerül dekódolnom, miért.

Kasparral összenézünk, és a kijárat felé vesszük az irányt.

Beszállunk az egyik kocsiba a sok közül, és Kaspar pillanatok alatt a maximális sebességre állítja az autót.

Összekacsintunk.

Hátha ezúttal teherautónak ütközünk, másfajta, izgalmasabb túlvilágba csöppenve.

Ettől az örömtől senki sem foszthat meg bennünket.

Nekünk ez egyszerűen jár.

